

СТАРМАЛИ

ЛИСТ ЗА ЗБИЉАЊЕ ШАЛЕ.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве 10, — 5, — 2½ динара. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; главни сарадник Абуказем. Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду. — Рукописи се пишу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien IX. Porcelangasse 56.) — Претплата и све ште се тиче администрације, штампарији А. Пајевића у Новом Саду.

Стармали. Стани, краљу, не чини то! Остави нека суди виши судија, који најбоље провиди дубину душа човечијих, горчину болова његових, изворе грехова свачијих, тренуте — — Краљ. Доцне је, јер ево сам већ потписао више од половине имена својег.

Стармали. Још ни сад није доцне краљу! Јер теби је бог дао сретно име, — почиње се са „МИЛ“ баш као и реч МИЛОСТ. —

ТРИПЕЛАЛИЈАНЦИЈА.

Трипелалијанција — то је нешто славно;
Трипелалијанцијо, желимо те давно;
Трипелалијанција много, много вреди,
Много крви и новца, то ће да заштеди.

Трипелалијанцијо, твој благодет трубим;
Трипелалијанцијо, од срца те љубим;
Трипелалијанцијо, ти си нужна свету!
Трипелалијанцијо, ти ћеш стићи мету;

Трипелалијанцијо, зраче зоре мајске;
Мирисави пупољче са висине рајске;
Трипелалијанцијо, свежа грана мира;
Ил поточе мелема из светога вира!

Трипелалијанцијо, оди, оди само;
Трипелалијанцијо, давно те чекамо;
Ти си кадра излечит светско тужно стање,
Трипелалијанцијо, једино уздање!

Кад се Правда божја с добром вољом здружи
Па народма патеним десну руку пружи —
Трипелалијанцију (да се разумемо)
Само тако, само ту ми славити смемо.

Шетња по Новом Саду.

CXLVI.

О светлим празницима васкресења Христова могли смо се уверити, да је Нови Сад заиста друга Атина, као што га ми обично с поносом називамо. О томе смо се могли већ пре зоре на јутрењу васкресенском уверити, кад видесмо и чусмо, како код четрнаест вероисповедних учитеља новосадских у саборној катедралној цркви и уз служење владичино, пева за певницом најлепше песме ускршње — звонар, који је истина поштен човек, али певање ускршње треба да нас сећа на оно анђелско певање рајско, а не на тестерење дрва, којег смо се ове дуге зиме доста наслушали и једва опростили. Или онда нека се нашим вредним звонарима повиси плата, кад имају тако разноврсне послове да врше, а господа учитељи, који не воле да дођу на јутрење и да поје, нека поднесу општини молбеницу за понижење плате, па ће им се по заслуги учинити. Но и иначе нас Нови Сад у многоме сећа на Атину и ми ћемо на неке појаве прст пружити, па мислимо да ће бити мудроме доста. Ми овде никако да стечемо сталну певачку друштину, а овамо је већ и Госпођинци имају, за које никад нисмо чули, да се истичу и називају метрополном, Атином, Спартом, лучом просвете и центром целе наше културне радње и бедемом против навале туђинштине и опасне цивилизације. Ја сам сад већ с моје стране тврдо уверен, да ће пре и Чанго-

Мађари, што се ономад населише у панчевачком рити, основати сталну певачку друштину, него ми, који критичко-историјски доказујемо, да су Словени у Панонији, Мезији и Дакији уопште, а Срби и пре доласка Чарнојевићевог у знатноме броју, у овим крајевима живели, певали и радили. Пошто пак из поузданог извора дознајем, да ни у Атини нема српског певачког друштва, то мислим да нећу пофалити ако и у томе погледу сравним Нови Сад са Атином. Даље би могли још у једном просветном погледу Нови Сад са Атином да сравнимо, а то је у томе, што се ни у једној од ове две славне и по просвету знамените вароши не држе никад српско-учитељске скупштине, и ако тако зване ферије, или што-но веле вакација траје пуна два месеца дана; но ово би и излишно било, јер шта ће у Новом Саду српско-учитељска скупштина, кад у Мајуру држе шокачки комунални учитељи и онако сваке године своје скупштине, а Мајур је одмах код Новог Сада, пасада ће још и жељезница скоро бити готова! И што се потпомагања књижевности тиче, и ту смо ми Новосађани прави Атињани: за „Српске Илустроване новине“, „Привреду“, „Народног лечника“ и т. д. исто смо се тако ревностно заузимали, као и Атињани што су се за те листове отимали, па нам тако и напредује и просвета, и здравље и економија, да ћемо скоро моћи и ми, као и панчевачки „другови“ Чангови, ићи у туђе крајеве да им дамо сувишак, што се нама пресипа. И што се тиче похађања српских средњих школа, и у томе се многи Срби родитељи угледају на Атињање, те не шиљу своју децу у српску ги-

ПОДЛИСТАК.

П е н а.

(Прво трагична, па онда весела причица из живота).

I.

Писмо берберина Паје Белановића својој жени.

Мехадија 20 Јула 1882

„Драга Јуло! — Сам ме је ђаво патерао, да се у списак дошавших путника и бележника упишем као Ђорђе Жарић секретар министарства у Београду! Насео сам грозно; те проклињем и онај час, кад ми је таква луда мисао пала на памет! . . .

Као секретар министарства крећем се са нашом ћерком Маром само по најфинијим круговима. Ми долазимо у додир само са високим особама са влашким бојарима, са мађарским спахијама, са герихтратовима“ и „президентима“ са „јарошбиривима“ и „солгабиривима“ и ти мили боже знаш како се све те велике рибе зову.

Тако је наша Мара пре недељу две дана при вечерњој шетњи учинила познанство са младим, „љубведостојним“ и зјело богатим аташеом руског посланства у Букурешту, са г. Ђорђем Ивановим Димитријевићем, који до душе као што се мени чини — нешто мало заноси на вршачки али ипак доста добро српски говори. Но доста то, да се Мара допала Димитријевићу, опет Мари Димитријевић. То напоследку неби ништа

зло било али при јучерањој шетњи по мехадијским брдима запросио је он у мене Мару. Сиротица Мара поцрвенила је као кувани рак, а мени су од радости и избуђења два дугмета на пруслуку пукла.

„Дајте ми вашу дивотну Мару!“ повика он жестоко па ми стисну у шаку запаљену цигару коју сам ја међу прстима држао, и дајте ми анђеоску Мару, јер све док њу видео нисам, био ми је живод сама пена.“

Пена! . . . Та ме је реч, драга Јуло, потсетила на моју официну и на узурпирани наслов секретара министарства! Ја сам се љуто кајао у себи, јер то је бар јасно, да руски посланички аташе није просио ћер Паје берберина, већ српског минст. секретара. На ћер берберина Паје неби се ни осврнуо, а камо ли још да је проси! Ах, сирота наша Мара она љуби тог Руса неизмерно па с тога сам му је и обећао, али ако дозна шта смо, што ће напоследку морати бити — онда је пропало све: С тога се морамо најдаље до прексутра кренути кући. До Панчева ићемо лађом, а одатле колима у наш Бечкерек па кад се једном наше вароши дочепам — онда нека ђаво носи све секретаре и посланичке аташее. Само да нам Мари не буде ништа са тешке љубавне туге а ја ћу се већ опоравити при чаши доброга шиљерца!

Твој тужни и брижни

Паја.

млазију и у српску вишу девојачку школу, јер су чули, да то ни Атињани не чине.

Па ко онда може рећи, да је то претераност, кад се Нови Сад сравњује са Атином? Па и многа здања наша и палате, могле би се сравнити са кућама у Атини; ено н. пр. и зидине старог владичанског двора треба сравнити, не са Атином, него би их требало сравнити са — земљом, (док се нису срушиле коме на главу, кад иде на рибуњу пијацу, да купи кечиге и шарана, па пролази покрај оних попуцаних зидина.)

Познато је, да је и једна богиња некад владала, која се звала Атина. Нови Сад ни иза тога не заостаје: и у њему влада не једна, него с допуштењем санитетског нашег одбора, владају овде врло многе богиње. Ал' наши су нерви јаки, ми подносимо и њихову владу, као и другу, много гору владу. То би се другим речима могло рећи, да ми нерве имамо, а то је опет име Минерве, те исте богиње. (Ово је речено, само да не буде без каламбура, јер има још и данас људи, који без каламбура не могу да живе, па се и на њих морамо обазрети; ал' нек нам се опрости ова погрешка, јер ми нисмо безпогрешни као папа или као Зечевићева „Историја света.“)

Аб.

У Ш Т И П Ц И.

□ Докле ће већ та силна киша падати! Ја се све бојим, да нам с њом не падне из мутних облака

II.

Писмо Ђорђа Димитријевића берберског калфе својој матери.

Мехадија 20 Јула 1882

До сад ми је непрестано сунце сјало. Много посла а лепе заслуге. Силесију пасажера имао сам да бријем. Од четир сата у јутру до седам сати трчао сам у мом лаком берберском капуту из куће у кућу уз басамаче и низ басамаче те сам небројена чекињаста лица обријао и углачао. У вече пак дотерао сам вештачки косу и бркове, како то већ ја умем, па сам се поносито шетао по променади. Ту сам учинио интересантна познанства. Међу осталима упознао сам се и са једним секретаром министарским из Београда и са његовом божанственом ћерком Маром.

Ради објасњења, драга мати, морам ти пре свега рећи, да сам ради забаве и ради друштва, у којем сам се кретао, узео на себе карактер аташеа руског посланства у Букурешту. И тада, на врхунцу моје славе, почело је сунце моје залазити! . . .

Ћерка министарског секретара била ми је јако наклоњена, а ја сам се одмах у првом тренутку доушију заљубио. Живео сам као у сну. Напоследку тако сам се тотално заборавио, да сам је у оца запросио! .

„Са Маром заједно“, рекох ја несретник, имаће тек вредности мој живот, а све до сад био је само — пена!“

и још који митрополит! А ту нема друштва за осигуравање, као од туче, мрза и т. д.

+ Дакле митрополит београдски Михаило мораде отићи у Цариград. Није ни чудо. Овака влада могла би нас отерати све у Турке.

☞ Кад у Новом Саду поји на ускрс о јутрењу у катедралној владициној цркви звонар за певницом, кад служи владика, онда сам ја љубонитљив, ко поји у Пирошу на св. Прокоспију о вечерњу?

* Опет је отворена нова пивара у Новом Саду. Реална школа затворена је одавно.

□ Дакле и ове је године на велики петак сунце помрчало, земља се затресла и — изишла Радићева друга посланица!

§. Уредник „Српства“ добио је на врат преску парницу, због чланка „Анђелићева звезда тавни“. Пар је он крив што чија звезда тавни?

⊙ Београдски „Хришћански весник“ носи на свакоме своме броју овај мото: „Ко иде за мном неће ходити по тами, него ће имати видело живота“. — Но и уредник тога листа иде за „Виделом“, па с тога не иде ни он по тами, него је постао протом.

☉ Исти „Хришћански весник“ вели, да је пат-

Пена! . . . Ах драга мати, та из мојих уста непромишљено избачена реч одјекнула је у мојим ушима као гром и тргла ме је грозно из мојега слатког сна. .

Пена! . . . — И моја берберска шатула играла ми је пред очима, бријачи ми душу мучили, а кајиши, о којима оштрим бријаче ударили су ме по свести! Ја ординарни берберски калфа, хтео сам задобити руку и срце дивотне ћерке министарског секретара! Каква провала! каква брда између мене и ње! Ох мати ја сам страшно несретан! Ја морам одавде бегати, где сам тако леп новац заслужио. Још данас спаковаћу моју богажију, па одем лађом у Панчево, где ћу се као субјект таворити како знам, само да не дозна божанствена Мара, како сам је љуто преварио.

Поздравља вас срдечно Ваш син

Ђорђе Димитријевић.

III.

Да би разгонио тужне мисли Мари, која је сваког тренутка све блеђа бивала — крену се господар Паја после два дана кући својој. У Панчеву је одсео у најлепшем хотелу па ће одатле колима у Бечкерек али пре тога хоће да се дотера, те наручи „цимеркелнеру“, да му дозове бербера.

Док је господар Паја на фотељи брижно и дубоко замишљен чекао на бербера, донде је Мара у буцаку горко плакала за руским аташеом. У том куцву неко на врата.

ријарх Аврам живео 175 година. Но, кад би сви патријарси толико живели, то би онда било врло весело: и врло лепа изглед за будућност!

* * *
+ Новине доносе белешку, да се у Русији потроши о ускресу 500 милијона јаја. Као што је познато, нихилисте су и у црвена јаја утуквали своје прокламације — а како у Русији има 100 милијона становника, то дакле о ускресу може сваки Рус да добије по 5 прокламација нихилистичких!

* * *
С Школско надзорништво расписало је стечај на упражњено учитељско место у српској школи у Перлезу, те вели, да може компетовати сваки „без разлике вере и народности“. — Па то није ипак толико чудо, као оно у Београду, где су у Стојановој ери изабрали и посветили за владика српског неког Корнелија, за кога веле да није православне вере, а и ми имамо у близини протосинђела, који је доктор протестанске богословије.

Аб.

П у с л и ц е.

Кад се у збору, у којем има више од три четвртне Срба говори само мадарски, па се неки нато потуже, онда жупан Нађ одговори: Ко не разуме нека тражи себи тумача“ (Даклем је ту мач лек! Господине Нађу промислите добро шта говорите! Али ми смо довољно лојални, те вас нећемо тако послушати).

„Слободно!“ и унутра уђе блед, врло блед човек са меланхоличним лицем, држећи берберски алат у малаксалој руци. Марин плач га је тргао из меланхолије и он баца на њу поглед, но у исти мах испусти рубац, и берберски алат, и пешир, па му се из груди откину усклик изненађења и страха: Мара и њен отац такођер погледаше на човека, што је ушао, па и они се узбевекнуше.

„Аташе руског посланства!“ муцао је господар Паја.

„Ја сам изгубљен!“ уздисао је Ђорђе.

„Ђорђе!“ шапутала је Мара.

„Молим за опроштење,“ преклињао је Ђорђе на колени, јер ја нисам аташе руског послаништва, већ само прост берберски калфа.“

Господар Паја пак скочи на те речи, подиже младог човека и повика: „Јестели ви одиста брица?“

„Да!“

„Закуните се!“

„Тако ми бог помогао!“

„Е онда Маро бићеш госпођа Димитријевићка.“
Мара полети Ђорђу у наручја.

„Али г. секретару муцао је Ђорђе.

„До сто врага са „секретаром.“ Ви ћете предузети моју официну.“ Ђорђе се сада још већма чудно, али му је господар Паја брзо објаснио читаву ствар. Мара и Ђорђе постали су муж и жена, па њима као господар Паји и жени му изгледа живот сад као шећерна пена.

(По немачком) Владимир.

Читамо у „Јавору“ како је митрополит Стратимировић у одбрани свога достојанства умео да дочека генерала Цана. Данашњи митрополит не би смео тако дочекати ни Аду Зуба.

Није истина да Мадари увек мрзе наша имена на ић, ви ић. Ја знам једног човека, који има троструко ић, па зато ипак може да ради што му је воља. Н. пр. Богић племић Јеремвић.

Један филолог анализирао је реч Апостол, — и нашао је у њој да има пост. После узе да анализира реч **Намастир**, — ту није нашао поста ни мало већ на против нађе да је ту скоро све основано на масти.

Сад су изумели неку „митраљез-пушку“ која 30 пута опали у једном минуту, — даклем за један сат може 900 људи да убије. А то је измислио један поп у Француској. Наши попови не умеју тако што да измисле, — они опет на други начин сеју мир и љубав међу народом).

Ја нисам велики љубитељ картања. Али кад се сетим наших калуђера, онда би чисто и ја учио како се игра калабријас.

Досетљив крчмар.

Још кад сам ја био дете, била је у нашем селу једна крчма „код девет Југовића.“ И заиста су били испод стреје измоловани сви девет Југовића. Али пакосно време, које ни чему не прашта, починило је штете и овде. На једном месту са стреје цурила је увек вода кад год је киша падала и тај пакосни млаз избриса једног Југовића, — са свим га је испрао, да је само празно место остало.

Гости, који су у ту крчму долазили, говорили су крчмару више пута, да не жали трошка, па нека да, да се домолује и девети Југовић. Јер овако нема смисла да му се гостионица зове девет Југовића. Кад су већ здраво навалили, онда крчмар обећа, да ће он то већ удесити како најбоље зна.

Мислио се целу ноћ, како да то удеси. Ципија је био, па му је било жао да плаћа молера, који ће домоловати још једног јунака, — за то науми овако, па тако и уради. Чим је свануло он узе лествице, па својеручно поправи потпис свога шилда, — и кад су по подне дошли гости, они видеше, да се крчма њихова зове: код осам Југовића.*)

Н.

*) NB. Сад више нема ни осам Југовића, — нема ама баш ни једног; јер ту је гостионицу узео у закуп чивутин Исак, и метуо је леп нов шилд: „Zum König von Württemberg“. (Гости су још и сада Срби, али не они, којима је негда мало било осам Југовића, — садашњи гости задовољни су и са краљем Виртенбершким, — само се каткад мргоде на кисело вино Чивино.

Ћира. Десет милиона форината, Спиро, — помисли ти само!

Спиро. Уф, човече, ала је то прекрасна сума!

Ћира. Па још за три месеца; за јануар, фебруар и март ове године.

Спиро. Ето је баш права срећа!

Ћира. Каква срећа, бог те види,

— шта ти бунцаш! Та ја говорим о дефициту у нашој отаџбини за три прва месеца ове године.

Спиро. Даклем десет милиона фр. велиш? — Али, да ти право кажем, Ћиро, ја немам ни идеје, како изгледају десет милиона фор. кад би их ко згрнуо на једну гомилу.

Ћира. Ти немаш ни идеје за схватање толике суме? — Немам је ни ја. Али нису ни потребне наше приватне грађанске идеје. Зато имамо ми државну идеју.

Ћира. Даклем Ђурковић, у српском Сиону изабрани посланик за (хрватско)-славонски сабор, ако хоће да буде доследан својем програму, мораће пре свега предложити да се ћирилица збрише са лица земље,

Спиро Та ваљда неће!

Ћира. Шта неће! — Ако то не уради, неће се показати достојним заузимања, протекције и кортешовања нашег слатког наименованог патријарха.

Спиро. Даклем тај патријар тражи своје уздање у „Преси“ — Та то је сасвим излишно, пресело би њему и без „Пресе“.

Ђука. Радићева посланица, што је страстне недеље изишла зове се „Ин по пију ди луче (In pro „riu di luce“), а шта то бога ти значи?

Шука. Ја не знам хинески, али „ро риу“ биће данешто „попију“, а „луче“ је неко „луче“, ваљда моловано.

Ђука. А зашто је наслов на тој брошури метнут галијански?

Шука. Јер је то језик, којим се у Риму говори.

Аб.

Нове пословице.

- Кријеш к'о Радићева брошура ноге.
- Заплео си се к'о Стојан у (трице и) кучине.
- Што булазниш к'о „Видело“ у болести.
- На двоје на троје к'о избор београдског митрополита.
- Лаже као труковано (у Будапештанским новинама).
- С Г — риба смрди (говоре у Карловцима).

Из песама једног Игумана.

II.*)

Који спава до по дана,
У јастуке главу гњури
И кад звони на јутрење
Само хрче, само жмури, —

Ко не скочи из свог одра
Кад запоје први петли,
Кад се исток, јух заплави,
Па заруди, па засветли, —

Који никад није глед'о
Ране зоре дивно лице,
Ох тај незна како прија
Прва чаша ракијице.

III.

Не мислите да се код нас
Тек онако само седи, —
Сад ми дође наша кува-
рица да се исповеди.

Пак ми поче грехе причат'
(Које ја и 'нако знадо)
Ја сам ћут'о преозбиљно
(Јер сам слуш'о врло радо.)

Чедо моје — ја јој рекох —
Зато ниси ти проклета.
Ето, к'о што сама знадеш,
Сви смо грешни овог света.

Али, ако желиш имат'
У савести својој мира,
Ти се чувај да не грешиш
Изван овог манастира.

„Нећу, оче,“ она рече
„Мени ј' овде станао мио.“
А ја сам јој на то обе-
ћање грехе опростио.

Има греха, које кале
Прашта радо, прашта лако.
Ја сам пастир добар, добар,
Рец'те само, није л тако.

(Надамо се да ћемо добити још коју од ових песама.

Пабирци из најновије Радићеве брошуре.

„Ја научно заступа“ — „моја особа“
— „крстоносни рат против моје особе“ —
„доказао сам строго научним начином“ —
„цела српско црквена аутономија је тежак у-
дар против оријенталне цркве и мађарске држа-“

* Прва песма била је штампана у 8. броју.

ве“ — „ја сам с математичном сигурношћу изнео научне истине“ — „ја сам најопаснији јербо сам најженијалнији непријатељ“ (омладине српске) — „законском чланку IX. од 1868. прети опасност од патријара Германа Анђелића и од његовог „адлатуса“, т. ј. моје маленкости“ — „моја учена и интересантна књига направила је сензацију на најодличнији начин“ — „ја сам омладину мојом послалицом јако уз дувар притиснуо“ — „бечкеречки је програм патријотично анализиран у новосадском „Недељном листу“ — „ја сам „Mann der Wissenschaft“ — „ја ћу научно да дишкутирам“ — „не плашећи се ни највећих трошкова отишао сам у Немачку, да учим западну богословију“ — „ја сам струдом и дурашношћу моје штудије спуним резултатом свршио и у научној радњи спуним резултатом сам се истакао, те имам важан глас („gewichtige Stimme“), као што је познато свима који ме познају и целом српском народу“ — „ја сам главна потенција онога елемента, што је мађарској државној идеји верна“ — „оно што се Мађарима не допада писао сам ја још као млад и зелен, а што на књизи стоји, да сам „доктор“, то је груба штампарска погрешка“ — „начело народности је опасно по мађарску државу“ — „ја би могао из српских књига, листовва, говора и брошура саставити читаву библиотеку од најжешћих нападаја на мађарску државну идеју, тако да би господу у Пешти обнезавила се (Hören und Sehen vergehen würde“) и то би био уништавајући ударац по омладину“ — „мој се отац г. 1848. за успех мађарске државне идеје борио код Јарка, Темерина, Кера, Турије, Сентомаша против Срба. —

И тако све лепше и лепше са грацијом у бесконачност!... Ко не верује нека чита брошуру!

Учитељска плата.

Посвећено противницима сазива сабора.

Недавно се састаде један господин на лађи са неким српским народним учитељем из Барање.

„Па колико имате плате, господине?“ запитаће ваш путник учитеља.

„Имам 60 фор., што учим децу,“ одговори учитељ весело,

„За име божије, па како можете с таким малом платом да изилазите на крај!“ рече господин зачуђено.

Но учитељ на то пун задовољства одговори:

„Оно, знате, ја имам од општине управо рећи 240 ф., а с тим ја живим, да не може боље бити.“

„А како то?“

„Ја имам 60 ф. као учитељ, 80 фор. као општински гајдаш, а 100 фор. што штројим општинске прасице!“

Н

Из живота једнога вегетаријанца.

Т. Ш. из М. који је од скоро вегетаријанац, путовао је прошлога месеца некуд; ноћ га ухвати у селу Р. и ту одседне на конак код свога пријатеља Ђ. Л — а.

Домаћин је баш био при вечери.

Пошто се поздраве и пољубе рећи ће:

Домаћин. Жива јти је мати; стигао си баш како ваља на вечеру. Седи, па буди задовољан са оним што се нашло.

Гост. Е, брате, хвала на понуди, али ти ваља и не знаш да сам ја вегетаријанац

Домаћ. Богме то је онда малер! Па чиме дакле да те послужим, кад меса не смеш? Хоћеш ли јаја?

Гост. Хвала! ми не једемо ни јаја, јер и то долази од меса.

Домаћин. Хм. хм! Па хоћеш ли сира или можда млека?

Гост. Хвала! Ни то није за мене, јер и то долази од меса.

Домаћин. онда ћеш богме ти остати гладан, јер ми немамо ништа друго.

Гост. Нећу, — ја ћу јести хлеба.

Домаћин. Драги брате, ја већ видим да си ти строг и савестан вегетаријанац, и да би грехота било кад би те преварио. Зато ти не смем дати ни хлеба, јер код нас је обичај, да се лебац меси.

Наш Т. Ш. сад тек увиде, да је насео са својим шалвим домаћином, — који му заиста не хтеде дати хлеба. — Али нужда закон мења (а куд ћеш горе нужде од глади!) — И није прошло ви четврт сата а наш Т. одрече се за ово вече свога вегетаријанства поједе у медени кус оно хладно печење, што је за вечеру било. А после печења наравно, да се морала попити и која чаша вина, што их је довела чак и до „многаја љета.“

Други дан молио је Т. домаћина, само да овај догађај не јави „Стармалом.“ Домаћин му је то обећао и реч је одржао. Јер ми ово нисмо дознали од домаћина, него од — домаћице.

О Хаџи-Лоји.

Хаџи-Лоја,
Браћо моја,
Там' у казамету,
У Терезјенштату,
Научи се лепом
Новоме занату;
Постао је кројач,
(Свашта ј' добро знати) —
Ко ме ли ће кројит' капу,
Кад се кући врати?

У цркви.

Касир-Јова једва се накао да отиде први дан Ускрса у цркву, ал пошто је имао хитних послова отиде тек око апостола па стане међ побожњи свет на сред цркве, газда Панта видећи пак „господин-касира“ мед њима, рећи ће му најивно:

Што не идете у певнице, кад има тамо и „гори“ од вас . . . .

Клопош.

Из старих времена.

Некад било сад се приповеда.

XII.

Србин и Шокац деле кабаницу.

Ишли путем Србин и Шокац, пак нађу кабаницу. Кад су се растајали рећи ће Шокац: Ми смо обојица нашли кабаницу, хајде да је поделимо. Србин на то: Па хајде! Шокац: А како? Србин: Моја нека буде кабаница, а ти да даш мени 15 фтор. Шокац пристаје, ал' вели да нема новаца готових. Србин ће рећи: Па ја ћу те пречекати, не мораш одма платити! — Шокац оде задовољан; само кад није морао дати готове новце.

XIII.

Проводаџија и младожења.

Дошао младожења удовац своје познанику, да га моли да му буде проводација. Овај оде удовици, а онај остаде једва чекајући да чује шта ће бити.

По кратком времену врати се проводација весело, а младожења ће га запитати:

— Шта је брате?

— Хо, брате! У један мах ћа — па се наједаред пробрцну! А ја ти онда и држ' те недај — и тамо и амо — и тута и фура — и сврни и обрни — и најпосле е тако, ето ви'ш!

XIV.

Звонари на даћи.

Било је то у старо време.

Пет црквењака, три Новосадска, један Госпођиначки и један Чурушки, сеђаху у једном бирцузу у Новом Саду сами за једним столом и разговараху се о своје „фаху“, т. ј. о звонима.

Успенски ће рећи, како се ајмашко звоно чује на штацију далеко.

А Јовановски ће додати, како се Јовановско чује чак под Футогом.

На то ће рећи Чурушки (мислећи најпре у себи: ви не умете лагати — сад ћу ја вама да слажем): Хе, то све није ништа, ал кад ја зазвоним у наше велико звоно, није веће него само девет центи, па се чује у Кикинди на пијаци.

— А је л' далеко Кикинда од Чуруга? запитаће новосадско јовановски.

— Летњи дан на лепом путу треба добра два коња да касају.

— О брате, та то је далеко!

— Далеко бома!

XV.

Поп и попадија.

— Пошо, мене сврби нос, ја ћу се данас опити.

— А ти немој пити.

— Хе! да ја мој нос терам у лаж!

XVI.

Кум је крив.

Био у Чуругу добар газда, али је врло често проводио време у бирцузу, те се опијао и пијан со-
каком пратио. Једном светећи водицу свештеник у

неговом дому затече га пијаног те ће му рећи: Мо-
ре Симо ти не радиш добро; губиш здравље, мразиш
се са женом . . . Господија-попо, рећи ће пијанац,
ја не би никад ишао у бирцауз, али томе је мој кр-
штени кум крив: при крштењу мом рече попа „отри-
цауз!“, а мој кум одговори: „у бирцауз!“ попа опет:
„отрицауз!“ а мој кум „у бирцауз!“ и тако трипут.
За то морам да идем у бирцауз.

М.

Одговори нашег домишљана.

Из шајкашког батаљона добили смо питање: За
што солгаб. Николић своје псето зове „Стар-
мали“?

На ово Домишљан наш одговара:

То језато, што г. Николић осећа потре-
бу, да му бар псето има неокаљано име.

XXV.

Из Београда добисмо питање: „Зашто при
суђењу атентаторкиње Марковићке из-
вестиоци новина нису добили столове,
већ су морали писати на колену?“

На ово наш Д. одговара:

„То језато, да новинари не би до-
лазили у додир са Столом. (Јер се и ми-
нистар просветезове Столе.)“

До смрти дужник.

Један веровник добије писмо од својег дужника,
које је овако завршено било: Остајем до смрти ваш
покорни слуга и дужник Н. Н.

При весељу.

Неки спахија славио свој имен-дан.

У другој соби био је Лера (мађистор) са децом,
— њихов је задатак био, кад чују да чаше звече, да
из свег грла повичу: „И нашег милостивог господина,
и милостиву госпођу и нашег господина судца.“

Печење се донесе на стол а други послужитељ
дође са чашама за шампањер ал некако спотаче се
те све чаше падну на земљу.

„Враг те однео!“ повиче љутито спахија.

А Лера, који је чуо да чаше звекнуше, повиче
с децом: „И нашег милостивог господина и милостиву
госпођу и нашег госпуна судца!“

Тражи оне који га непознају.

Мита замоли неког да му позајми 100 фтор.

„Али за бога, та ја вас и не познајем“ — од-
говори овај.

„Та бап за то сам и дошао к вама“ прихвати
Мита јер они који ме познају, ти ми неће ништа
позајмити

Одговори уредништва.

Многима. Као што видите ми у овом листу уступамо по мало места са преведеним анегдотама и другим преведеним ситницама, ако су добро изабране и мање познате. За то и имамо рубрику „Пабирци“. Ко нам такве ствари буде слао, молимо га нека назначи, да је то за „Пабирке“, и нека не тражи, да под сваку таку ситницу штампамо: његов потпис, псеудоним или шифру. То је сасвим излишно (осим ако је превод у стиховима). — Ако нам ко пошаље већи преведен, прерађен или посрбљен прилог, који не иде под „Пабирке“, ту потпису нема замерке, само се онда не сме заборавити казати, да је то преведено, прерађено или посрбљено.

Незнаповићу Нисте морали прибећи латинским словима, да се тиме маскирате и према уредништву. Јер ко нема вере у дискрецију, тај нека нам ништа и не пише. Писмо смо ваше тако с места спалили, а то смо радили и до сада са свачијим писмом, ко је то зажелио, и ако се што употребило, то је на ново преписано било. Јер знамо, да се данас већма него икад, због истине страдати може. Но ми ћемо што треба рећи, ма се све хале и вроне на нас дигле, и одговорност на се примамо, — али наравно, само онда ако смо уверени да смо добро и поуздано извештени. Ви г. Незнаповићу, и ваша латинска маска, није нам довољна гаранција да се не би бламирали, — ма да је веома, вероватно оно што нам јависте.

Радивоју. Нешто ће се употребити.

Из администрације „Стармалог.“

Претплатницима у Вршцу јављамо, да нипошто не дају више предплату на листове наше дојакошњем скупљачу Н. М. који нам од скупљене предплате за трећу и четврту четврт прошле године дугује још 74 фор. Он се није задовољавао са оних 10% од скупљеног новца што му за труд као провизију дајемо, него ето задржава себи повећу своту од главнице, без које се листови издавати не могу. Ми смо га више пута опомињали и позивали да пошаље скупљену предплату и забранили смо му даље примање предплате за наше листове. Зато молимо да се предплата непосредно нама шаље поштанском упутницом, за коју нека изволи свако одбити оних 5 новч. које иста стаје. Жао нам је да Вршац нема родољубивијег скупљача, који би се уз 10% провизије тога посла прихватио, па новац уредно скупљао и слао дотичним листовима. Нас је покојни Бакић тако са близо 200 фор. зајео, па сад ево и овај хоће да понови старо. Је ли чудо онда што пропадају или рамају листови, кад их такве пијавице сисају.

„НЕВЕН“

Чика Јовин лист

доноси у своме осмом броју за 1883. ове чланке: 1. Нежни Аристид (песма са насловном сликом) 2. Врбица (приповетка) од Тира 3. Рачунске игре III. 4. Из живота малог Симе Боба (са 20 слика)

5. Зашто јабука пада са дрвета 6. Како се узме 7. Медвед (са сликом) од Веље 8. Громобран 9. Алманзо, ова прича (свршетак) превела Меланка М. 10. Високоу чени син 11. Питалице 12. Допуна к зоотропском колуту од Бранислава 13. Разнолије 14. Даштања 15. Чика Јовина пошта 16. Нове књиге 17. Исправак.

Рукописи и све што се тиче уредништва, шаље се на адресу: Dr. Jov. Jovanović Wien, IX. Porcellangasse N 56. — „Невен“, чика Јовин лист, излази двапут месечно на читавом табаку. Цена је за Аустро-Угарску на читаву годину 4 ф., на пола године 2 ф. За Србију, Црну Гору и остале крајеве 10 дин. или 5 ф. у банкама на читаву годину, односно 5 динара или 2 ф. 50 новч. на пола године, и шаље се на адресу: Штампариие А. ПАЈЕВИЋА у Н. Саду.

ДЕЛА

ЂУРЕ ЈАКШИЋА

Штампана је и VI књига, у којој су приповетке: Чича Тима, Рускиња, Криво сечка Механа — и разаслаће се уписницима.

Ова је књига већа од свију досадашњих. Има 19 ситно штампаних табака. Цена јој је као и осталима само динар и по.

Сва претплата нека се шаље књијарници Велимира Валожича у Београду. Читаоци из унутрашњости могу додати књигу доплатом (per Nachnahme).

Штампа се и VII књига и скоро ће бити готова. У њој ће бити слика песникове с биографијом и литерарном студијом о раду његову и приповетке Чобанче (с продужењем из посмртног рукописа), Рањеник и Капетанов гроб. — За овом ће књигом на брзо изаћи VIII, IX и X књига, у којима ће бити драме песникове; и тиме ће се завршити потпуно издање дела Јакшићевих.

Од I и II књиге има још врло мало егземплара.

I-во ц. к. овер. дунавско — паробродно — друштво

РЕД ШЛОВИДБЕ.

пошт. лађа
од 3. (15.)
до даље

почињући
Марта
наредбе.

У ЗЕМУН: уторником, средом, петком, суботом и недељом после $\frac{1}{2}$ 5 сати п. п.

У ТИТЕЛ: средом и недељом после $\frac{1}{2}$ 5 сати п. п.

У ОРШАВУ и ГАЛАЦ: средом, петком и недељом после $\frac{1}{2}$ 5 сати п. п.

У БУДИМЧЕШТУ: понедељником, средом, четвртком, суботом и недељом у $\frac{1}{2}$ 11 сати пр. п.

ОТПРАВНИШТВО.